

[M. K. Sørensen.]

saadan forstmæssig Udhugst stige i Værdi. Endelig sparer vi en Del fremmed Valuta til Brug til andre Indkøb. Med disse Bemærkninger henleder jeg Opmærksomheden paa Spørgsmaalet. Jeg ønsker Sagen gjort til Genstand for en Undersøgelse, og Resultatet heraf skulde gerne blive øget Beskæftigelse i vore Plantager til Gavn for hele det danske Samfund.

Med Hensyn til Hedeselskabet, der jo dels ejer og dels bestyrer en Række Plantager, er der et Forhold, som jeg vil pege paa som uheldigt. Man har i Hedeselskabets Tjeneste Folk, som tillige er private Plantageejere. Dette er efter min Mening uheldigt og kan let blive til Skade for selve Hedeselskabet, fordi det nu engang er saaledes, at Interesserne som privat Plantageejer let kan kollidere med Hedeselskabets Interesser. Jeg tror, at det rigtigste vilde være, om man for samtlige ansatte i Hedeselskabet indførte den Regel, at disse ikke maatte være private Plantageejere, ej heller Bestyrere af private Plantager, men udelukkende skulde virke i Hedeselskabets Tjeneste. Det vilde efter min Mening skabe de sundeste Forhold for begge Parter.

Der er et andet Spørgsmaal, som efter min Mening trænger sig paa, og det er, at man faar anlagt en mere nøgtern og rigtig gennemført Vurdering til Ejendomsskyld her i Landet, og at de enkelte Vurderingsmænd, Skyldraadene og Over-Skyldraadet yder den størst mulige Indsats paa dette Omraade, for at vi kan naa til en retfærdig Vurdering af Værdierne. Hidtil er dette, som bekendt, ikke lykkedes. Der er alle Steder en væsentlig Forskel paa den Vurderingspris, man anlægger som Grundlag for Bedømmelsen, og Handelsprisen, naar man realiserer Værdierne — den sidste er næsten altid langt den største. Denne Forskel er dog højst forskellig i de enkelte Sogne inden for en Skyldraadskreds; der er ogsaa Forskel blandt Skyldraadskredsene og blandt de enkelte Landsdele. Særlig for Landbrugsejendommenes Vedkommende er der en mægtig Afvigelse. Man ser daglig, at Landbrugsejendomme sælges til en langt højere Pris end den, de er vurderet til. En Mand, der i Dag har en Formue paa 100 000 Kr., kan udmærket godt i Morgen, efter at have købt en større Landejendom, være uformuende, efter at Vurderingsprisen er lagt til Grund for hans Formues Ansættelse. Det er et Forhold, som jeg ikke synes er rigtigt. Denne Mands Formue er ikke tabt, men den forsvinder ud af Beskatningen. En Dag — maaske om mange Aar —, naar

han afhænder denne Ejendom, er Formuen atter til Stede, ja, maaske endogsaa forøget; men Formueskat har den paagældende været fri for at svare i de Aar, han har haft denne Ejendom. Jeg synes, dette er urigtigt, særlig nu efter Socialreformens Gennemførelse med dens Refusionsregler, hvorefter to Trediedele af Landets sociale Udgifter skal paalignes de enkelte Kommuner, for en Trediedels Vedkommende efter Vurderingen af Jord og Bygninger. Derfor maa denne Vurdering være i nøjeste Overensstemmelse med de virkelige Værdier; ellers slipper de Skyldraadskredse med den laveste Vurdering i Forhold til Værdierne for billigt, idet de unddrager sig Betalingen af den Part af de sociale Udgifter, der med Rette paahviler dem, og tillige slipper de billigere med Hensyn til Formueskatten til Staten. Jeg henleder den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa dette Forhold, som trænger til at rettes, saaledes at vi kan naa til den størst mulige Retfærdighed.

De samme Betragtninger kan for en stor Del gøres gældende, naar vi ser paa Ansættelsen til Statsskat. Ogsaa her spiller Socialreformens Refusionsbestemmelser ind, idet en Trediedel skal paalignes de enkelte Kommuner i Forhold til Indtægterne. Det gælder for saavel Ligningsmyndighederne som Skatteraad og Overskatteraad at faa de rigtige Tal frem. Den Tendens, som visse Ligningsmyndigheder lægger for Dagen — særlig inden for de velhavende Kommuner — til at holde Ansættelsen af Indkomsterne lavt, maa modarbejdes. De velhavende Kommuner, der har let ved at dække deres Behov med en lav Ligningsprocent, har jo Raad til at se stort paa Tingene. Om man ikke faar alle Indtægter med, om en Del er ansat for lavt, gør ikke saa meget; man kan sagtens klare de kommunale Udgifter endda. Ganske anderledes stiller det sig med de fattige Kommuner. Her maa man, saafremt man skal dække Kommunens Behov med en Udskrivning efter en nogenlunde lempelig Ligningsprocent, have alle Indtægter med under Beskatningen. Saaledes som Forholdet er nu, kan de velhavende Kommuner skubbe noget af deres Andel af de sociale Udgifter over paa de fattige Kommuner, medens de selv slipper billigere fra Statsskatten. Vi maa derfor have de rigtige Tal frem, og jeg henleder ogsaa den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa dette Forhold.

Formanden: Jeg skal her afbryde Mødet.